

Темне сходження. роман

К. С. Пакат

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Пухлій М.М.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Лондон, 1821 рік

— О тям його, — наказав Джеймс. Матрос із суворим обличчям швидко підняв догори дерев'яне відро, яке тримав, і вихлюпнув його вміст у лице зв'язаному чоловікові, що повис на ланцюгах перед ними.

Від холодної води Маркус раптово опритомнів, закашлявся та важко задихав.

Навіть мокрющий, на ланцюгу і побитий, він б ув сповнений якоїсь шляхетності, наче доблесний лицар на вицьвілому гобелені. «Зарозумілість Хранителів», — подумав Джеймс. Вона трималася в надрах вантажного корабля Саймона Кріна, наче смердючі річкові міазми, хоча Маркус б ув у кайданках, які геть не дозволяли йому рухатися.

Трюм корабля скидався на нутрі кита з дерев'яним каркасом. Стеля низька. Жодного вікна. Єдиним джерелом світла були дві лампи, що їх повісили матроси, затягнувши сюди Маркуса десь із годину тому. Надворі було ще темно, хоча він не міг про це знати.

Маркус кліпнув, змахнувши вологими віями. Мокрі пасма темного волосся лізли йому в очі. Він б ув одягнений у лахміття, на яке перетворилися шати його Ордену. Срібна зірка на них була заляпана брудом і кров'ю.

Джеймс побачив, як очі Маркуса наповнилися жогом, коли той усвідомив, що досі живий.

Він знав. Маркус знав, що з ним зараз станеться.

— Отже, Саймон Крін не помилився щодо Хранителів, — проказав Джеймс.

— Убий мене, — голос Маркуса став хрипким, неначе він чітко зрозумів, що відбувається, щойно уздрівши Джеймса. — Убий мене, Джеймсе. Прошу. Якщо коли-небудь відчував хоч щось до мене.

Джеймс відпустив матроса, який стояв поряд з ним, і зачекав, доки той не зник та не залишилося ж одного звуку, крім плюскоту води й ри піння дерева, а вони з Маркусом не залишилися самі.

Руки Маркуса б ули спутані в нього за спиною. Через це він перебував у незграбному та незручному положенні й ніяк не міг відновити рі вновагу. Товсті ланцюги тримали його, прикріплені до чотирьох важких залізних б ракет 1 корабля. Погляд Джеймса ковзнув по величезних нерухомих залізних ланках.

— Стільки обітниць... Ти фактично й не ж ив ніколи. Хіба не шкодуєш, що не б ув із ж інкою? Або з чоловіком.

— Як ти?

— Ті чутки, — спокійно сказав Джеймс, — неправдиві.

— Якщо ти коли-небудь відчував хоч щось до когось із нас...

— Маркусе, ти занадто відірвався від стада.

— Благаю, — промовив Маркус.

Він вимовив це так, ніби на світі існував якийсь кодекс честі, ніби для торжества добра достатньо звернутися до кращого б оку людської натури.

Від такого святенництва Джеймсові стало зле.

— Ну, то б лагай мене. Стій на колінах і б лагай, щоб я тебе вбив. Ну ж б о.

Джеймс не думав, що Маркус на таке піде, та він таки пішов — і йому, напевно, було приємно стояти на колінах, по-мученицьки ж ертвуючи собою. Маркус б ув Хранителем, усе ж иття дотримувався обітниць і слухався правил, вірив у такі слова, як «шляхетність», «істина» й «добро».

Рухався Маркус незграбно, бо утримувати рі вновагу б ез ру к та відшукати нову позу в кайданах йому б уло ганебно важко. Нарешті він опустил голову й ро зсунув коліна на дерев'яному настилі.

— Будь ласка, Джеймсе. Будь ласка. Заради того, що залишилося від Хранителів.

Джеймс опустив погляд на його схилену голову, на цього побитого красеня, якому досі вистачало наївності сподіватися на якийсь вихід для себе.

— Я б уду поруч із Саймоном, — мовив Джеймс, — поки він нищитиме рі д Хранителів. Не зупинюся, доки у вашому Чертогу не зостанеться нікого, доки ваш вогонь не згасне остаточно. А коли настане пітьма, я б уду поруч із тим, хто правитиме всім. — Джеймс говорив абсолютно спокійно. — Думаєш, я мав до тебе якісь почуття? Ти забув, хто я такий.

Тут Маркус підвів голову, зблиснувши очима. То б уло єдиним, що застерегло Джеймса. Маркус шарпнувся — щосили, так, що м'язи натягнулися й випнулися. Плоть вступила в б оротьбу із залізом...

...одну страхітливу мить залізо скрипіло й сунулося...

Тіло Маркуса виснажилось, і він стомлено застогнав. Джеймсові так відлягло від серця, що він мимоволі ре готнув.

Хранителі сильні. Але таки недостатньо.

Маркус задихався. Погляд у нього б ув лютий. А за тією люттю ховався ж ах.

— Ти не права ру ка Саймона, — сказав Маркус. — Ти його черв. Його б людолиз. Скількох із нас ти вбив? Скільки Хранителів загине через тебе?

— Усі, крім тебе, — відповів Джеймс.

Маркусове лице стало попелясто-блідим. Джеймс на мить вирішив, що тепер в'язень б лагатиме знову. Йому це сподобалося б. Однак Маркус просто витріщився на нього в мертвій тиші. Поки що цього б уло досить. Маркус почне б лагати знову, перш ніж це закінчиться. Джеймсові не треба навіть примушувати його ро бити це. Варто просто зачекати.

Маркус б лагатиме, та тут, на кораблі Саймона, ніхто не прийде йому на допомогу.

Задовольнившись, Джеймс ро звернувся до дерев'яних сходів, що вели на палубу. Коли він поставив ногу на першу сходинку, позаду нього пролунав голос Маркуса:

— Хлопець ж ивий.

Джеймс зупинився, і в ньому спалахнула досада. Він змусив себе не повертатися, не дивитися на Маркуса, не ковтати приманку. Підіймаючись сходами на палубу корабля, спокійно проказав:

— Ось у чому б іда з вами, Хранителями. Ви завжди думаєте, що надія є.

1 Бракета — пласка деталь, призначена для зміцнення каркаса судна або з'єднання його елементів між собою. (Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено іншого.)

• • •

Далі — у повній книжці «Темне сходження. роман».

nashaknyga.com.ua